

GOYO

Alberto Ramos

Aquest text és un fragment.

Pots sol·licitar l'obra completa enviant un email a alberto.ramos@gmail.com.

PERSONATGES

MARE del Goyo. Cinquanta-cinc anys.

PARE del Goyo. Seixanta anys.

GERMANA del Goyo. Trenta anys.

ESPAI

Un menjador amb sofà, taula, quatre cadires.

La barra (/) indica el moment en què comença a parlar el següent personatge, tot interrompent o trepitjant la rèplica actual.

Quan, un matí, Gregor Samsa es despertà d'uns somnis neguitosos, es va trobar al llit transformat en un insecte monstruós.

Franz Kafka, *La metamorfosi*

PRÒLEG

La MARE branda una destral.

Entra el PARE.

PARE: On vas amb això?

MARE: Tu què creus?

PARE: No pots.

MARE: És el meu fill.

PARE: El *teu* fill?

MARE: El nostre fill. És el nostre fill.

Pausa.

PARE: Per què no vols trucar un manyà?

MARE: Perquè si el truco vindrà. Perquè si truco un manyà hauré d'esperar que vingui.

Perquè tinc una destral, i si espero el manyà no la podré fer servir. Perquè si faig servir la destral, ¿què li dic després, al manyà? Què li dic? Però si no la faig servir, per què la vull? Per què en vull, una destral, si no és per a fer-la servir? Una destral que, per cert, vaig comprar per si un dia havíem de tirar la porta a terra. I ara que ha arribat el moment de tirar la porta a terra, vols que truqui un manyà? (*Comença a tremolar.*) Aquesta olor. De debò que no sents aquesta olor?

La destral cau a terra. El PARE la recull. Surt.

Uns cops de destral. Una puntada de peu a una porta.

Silenci.

La MARE surt corrents.

Silenci.

MARE: (*Fora.*) Aaaaaaaaaah!!!!

Fosc.

1

PRIMAVERA

You're such a beautiful freak
I wish there were more just like you
You're not like all of the others

E, "Beautiful freak"

El PARE està assegut a taula. La MARE entra amb el menjar, repartit en quatre plats, i un grapat de coberts. Ho col·loca tot sobre les estovalles i s'asseu.

Silenci.

De sota les estovalles hi surt un cap.

GERMANA: Quina hora és?

MARE: Un quart i cinc de tres.

GERMANA: Ja hauria de ser aquí.

La MARE i el PARE intercanvien una mirada significativa.

MARE: El teu pare t'ha de dir una cosa.

PARE: Filla, seu.

GERMANA: Jo només volia donar-li una sorpresa. *(Pausa.)* A què fa olor?

La GERMANA surt del seu amagatall. S'asseu.

GERMANA: De fet no volia. Va ser idea vostra.

MARE: Nostra?

GERMANA: Sí, teva i del papa.

MARE: Aquí ningú no ha parlat de cap sorpresa.

GERMANA: Que no...? Però si el papa em va dir que volíeu donar-li una sorpresa al Goyo!

MARE: Li vas dir això?

PARE: En realitat sí..., no. No. Li vaig dir que hi hauria una sorpresa, és veritat, però no li vaig qui en seria el destinatari.

MARE: Quin destinatari?

PARE: El destinatari de la sorpresa.

GERMANA: He vingut perquè el papa em va insistir. Em va insistir molt, però que consti que jo no volia.

MARE: És el teu germà.

GERMANA: I...?

MARE: I és el seu aniversari. Quan va ser l'última vegada que vam celebrar un aniversari tots quatre?

GERMANA: Això digue-li a ell. Perquè jo sóc aquí. Jo he vingut. Jo he fet mil cinc-cents quilòmetres per ser a l'aniversari del meu germà. I ell, que viu en aquesta mateixa casa, no és capaç d'arribar puntual? Que ja té una edat, joder. (*Pausa.*) De debò, no ho entenc. A mi no em malcriàveu tant. De fet, no em malcriàveu gens.

Pausa.

MARE: L'hi penses dir a la teva filla?

PARE: La meva filla?

MARE: La nostra filla.

Silenci.

PARE: El Goyo és aquí.

GERMANA: Quan...? No l'he sentit arribar. (*Aixecant-se.*) Goyo...!

La GERMANA surt.

GERMANA: *(Fora.)* Goyo! Es pot saber...?!

La GERMANA torna.

GERMANA: No hi és.

PARE: No, el Goyo no és/ al seu quarto.

GERMANA: Heu canviat la porta? No me n'havíeu dit res. Tot i que és normal, és clar, mai no m'expliqueu res.

MARE: Vols deixar parlar al teu pare?!

Pausa.

PARE: El Goyo és aquí.

GERMANA: No, no hi és.

PARE: El Goyo és *aquí*.

El PARE agafa una cosa que hi havia damunt la quarta cadira i la deixa sobre la taula: és un armadillo.

MARE: Sorpresa!

Silenci.

GERMANA: Jo li he comprat una dessuadora.

PARE: És el Goyo.

GERMANA: Goyo?

PARE: Sí, Goyo.

GERMANA: No podríeu haver-li posat un altre nom?

PARE: *És* el Goyo. El teu germà.

Silenci.

PARE: Al començament resulta una mica estrany, però amb el temps t'hi acabes acostumant.

GERMANA: Espero que la dessuadora li quedi bé, o haurà d'anar fins a Leverkusen per a descanviar-la.

MARE: Quina dessuadora?

GERMANA: La dessuadora que li he comprat. Us ho acabo de dir. Que/ no escolteu?

MARE: No escoltes, tu? El teu pare t'està dient que aquest armadillo és el teu germà, i tu em véns amb no sé què d'una dessuadora? Doncs ho sento, però de segur que li queda gran. Que no ho veus? Com vols que es posi una dessuadora?

PARE: Potser li ha comprat una dessuadora de bebè.

MARE: No li ha comprat una dessuadora de bebè.

Pausa.

GERMANA: Li ha d'estar bé.

PARE: Filla, no...

MARE: Aviam, on la tens? On tens aquesta dessuadora?

GERMANA: *(Aixeca una punta de les estovalles i assenyala sota la taula.)* És una sorpresa.

MARE: Una sorpresa.

GERMANA: La sorpresa. Perquè jo no penso amagar-me un altre cop. Així que la sorpresa, l'única sorpresa, serà el regal que li he comprat. *(Pausa.)* Tot i que, és clar, tampoc m'espera. Vull dir que quan entri aquí em veurà i segur que s'endú una sorpresa. Però no serà una sorpresa del tipus "Sorpresaaaa!". Serà una sorpresa del tipus "Mira qui ha vingut". I punt. *(Pausa.)* Què hagués arribat puntual.

PARE: Em sembla que no ho has entès.

MARE: No ho ha entès o no ho ha volgut entendre.

PARE: No ho ha entès. És normal, a nosaltres també ens va costar d'entendre al

començament. Te'n recordes?

MARE: És clar que me'n recordo. Però a nosaltres no ens ho va explicar ningú. Ho vam descobrir pel nostre compte.

PARE: Ja, però...

MARE: Però a ella l'hi estem dient. Filla, t'ho estem dient. Que no escoltes? Aquest armadillo és el Goyo. Aquest armadillo és el teu germà. I sí, és veritat que és estrany, és molt estrany. Però és el que hi ha.

La GERMANA mira la MARE. Després mira el PARE, que fa que sí amb el cap. Després mira l'armadillo. Se'l mira una bona estona.

GERMANA: El trucaré.

La GERMANA agafa el seu telèfon mòbil. Fa una trucada. Sona un altre mòbil. Sona diverses vegades.

GERMANA: (Penja.) Em sembla que s'ha deixat el mòbil a casa.

PARE: No s'ha deixat el mòbil. El que passa és que no pot agafar-lo.

MARE: No el pot agafar perquè és un armadillo.

GERMANA: Doncs que posi el mans lliures!

La GERMANA riu tota sola. La MARE li clava una bufetada.

MARE: És el teu germà.

La GERMANA es posa dempeus, furiosa. Està a punt de llançar un crit quan sona el seu mòbil. Se'l mira uns segons abans de despenjar-lo.

GERMANA: Digues. (Pausa.) Goyo? Vols parlar amb el Goyo? (Pausa.) Sí, és clar.

Vols felicitar el Goyo. Però si no truques ni als teus pares, quan és el seu aniversari!

(Pausa.) Ja, els felicites per Facebook. Doncs felicita'l per Facebook, també... I jo

què sé, si en té, de Facebook! *(Pausa.)* Mira, tant se val. Ara no hi és. *(Pausa.)* No, no ha arribat encara. *(Pausa.)* D'acord, ja t'avisaré quan arribi. Adéu. *(Pausa.)* Adéééu! *(Penja el telèfon.)* I una merda, l'avisaré.

Silenci.

PARE: Era el Picio?

GERMANA: Sí. *(Torna a seure.)* I no es diu Picio.

Pausa.

MARE: El Goyo té Facebook.

GERMANA: Me n'alegro.

MARE: L'hauries d'agregar.

GERMANA: Fa segles que no entro a Facebook. A més, no em cal. Si vull parlar amb el Goyo li envio un WhatsApp.

PARE: No et contestarà.

GERMANA: Com ho saps?

PARE: No pot, és un...

GERMANA: Un *armatoste*, sí.

MARE: Armadillo. El Goyo és un armadillo.

GERMANA: El que sigui. Però pot enviar WhatsApps, oi? L'altre dia li'n vaig enviar un i em va contestar. Però és clar, potser encara no s'havia transformat en... en això.

PARE: Vaig ser jo.

GERMANA: Tu?

PARE: Sí, jo. Jo et vaig enviar el WhatsApp.

GERMANA: Va, vinga.

PARE: El Goyo me'l va dictar.

GERMANA: Sí, és clar. I te'l va dictar amb faltes d'ortografia? Perquè mira què hi va posar. *(Busca el missatge al mòbil i l'hi mostra.)* “Aviam si escrius més sovint...”
Aviam amb hac i be alta, i sovint amb u i sense te.

MARE: Va ser idea meva.

GERMANA: ...?

MARE: Jo li vaig dir que fes faltes d'ortografia. (*Pausa.*) No volia que sospitessis.

GERMANA: Que sospités? Que sospités què? Que el meu germà s'havia convertit en un *bicho bola* gegant? (*Al PARE.*) A més, com vols que et dictés el missatge, si no parla? Perquè no parla, oi? (*A l'armadillo.*) Parles o no parles?

PARE: Tenim una ouija.

Pausa.

GERMANA: És mort?

PARE: Qui?

GERMANA: Aquest *bicho*.

MARE: “Aquest *bicho*” és el teu germà. I no és mort.

GERMANA: No es mou.

PARE: Filla, si estigués mort faria mala olor.

GERMANA: Fa mala olor.

PARE: Fa olor d'armadillo. Amb el temps t'hi acabaràs acostumant.

Pausa.

GERMANA: Esteu com un puto llum. No em sorprèn que el Goyo hagi fotut el camp.

L'únic que m'estranya és que no ho hagués fet abans.

MARE: El Goyo no...

GERMANA: No, és clar. I per què no hi és, aquí? Per què no és aquí, amb vosaltres, el dia del seu aniversari? Perquè no us suporta. Perquè s'ha cansat de suportar-vos. Per això se n'ha anat. (*Pausa.*) Fixeu-vos-hi, està tan fart de vosaltres que s'ha deixat el mòbil i s'estima més no tornar per tal de no veure-us la cara.

Pausa.

MARE: Has acabat?

GERMANA: Sí.

MARE: Bé. Mira, amor...

GERMANA: No em diguis amor.

MARE: El Goyo no se n'ha anat. El Goyo és aquí, damunt la taula.

GERMANA: El Goyo se n'ha anat.

MARE: No, no se n'ha anat.

GERMANA: Molt bé. D'acord. No se n'ha anat. Llavors, on són les seves claus?

MARE: Quines claus?

GERMANA: Les claus de casa. On les té?

MARE: Al seu quarto, suposo. Sempre les deixa al seu quarto.

PARE: Per això vam haver de tirar la porta a terra.

GERMANA: Quina porta?

PARE: La porta de la seva habitació. Li havia posat un pany, te'n recordes?

MARE: És clar que se'n recorda.

GERMANA: Per això vau tirar la porta a terra?

MARE: Feia molta estona que no el sentíem. El cridàvem i no contestava. Tampoc no agafava el telèfon. Així que vaig anar a buscar la destrat i vaig tirar... bé, el teu pare va tirar la porta a terra.

GERMANA: La destrat?

MARE: Sí, la destrat. Tenim una destrat.

GERMANA: I què foteu vosaltres amb una destrat? Que potser som una família de llenyataires? Porto tota la vida pensant que la meva mare és professora d'autoescola, i ara resulta que és llenyataire!

MARE: La destrat me la vaig comprar per si algun dia havia de tirar la porta a terra.

GERMANA: I no podíeu trucar un manyà?

MARE: No, no podíem.

Pausa.

GERMANA: Aleshores, les claus...?

MARE: Què passa amb les claus?

GERMANA: On són? Al seu quarto?

MARE: Imagino que sí, però per què...?

La GERMANA s'aixeca i surt decidida.

Silenci.

MARE: Ja em diràs tu per què coi vol les claus.

El PARE agafa l'armadillo. Li fa moixaines.

PARE: Quin és l'armadillo més bonic?

MARE: Vols parar?

PARE: Quin és l'armadillo més bonic del món mundial?

MARE: No facis això. El Goyo no és un bebè. És un home adult.

PARE: Per mi sempre serà el meu petitó.

MARE: Ah, sí? Des de quan? Des de quan és el *teu* petitó?

El PARE torna a deixar l'armadillo sobre la taula.

PARE: Ara tinc una nova oportunitat. No te n'adones? Ara puc començar de nou. Ara puc fer-ho bé des del començament.

MARE: De quin començament parles? Això no és cap començament. El Goyo no... no s'ha reencarnat. Per això hauria d'haver... passat a millor vida. I el Goyo no ha passat a millor vida. Guaita'l. El Goyo no ha tornat a néixer. El Goyo no és un bebè.

Torna la GERMANA.

GERMANA: No les trobo.

MARE: ...?

GERMANA: Les claus. He mirat per tot arreu i no les he trobat.

MARE: I per què les vols?

GERMANA: És que no ho entens? El Goyo s'ha endut les claus.

PARE: El Goyo mai no faria una cosa així. *(A l'armadillo.)* Oi que no? Oi que tu no t'emportaries les claus?

GERMANA: Se n'ha anat de casa. Ja us ho he dit: el Goyo se n'ha anat de casa. Se n'ha anat per sempre. Si no, hauria tornat per recollir el mòbil.

MARE: Ja, molt bé. Imaginem per un moment que tens raó i el Goyo... *(Agafa l'armadillo i el deixa sobre una cadira, fora de la vista.)* El Goyo se n'ha anat. Si no tenia cap intenció de tornar, per quina raó s'hauria d'haver endut les claus?

GERMANA: No ho sé. Pel costum, suposo.

PARE: *(Torna a deixar l'armadillo damunt la taula. Li acaricia la closca.)* El Goyo no és un animal de costums.

GERMANA: El Goyo no és un animal. El meu germà no és... no és... *(Sona el seu mòbil. El despenja.)* No és aquest bicho. *(Al mòbil.)* Què vols, ara? *(Pausa.)* No, no ha arribat. *(Pausa.)* La meva mare? Per què vols parlar amb la meva mare? *(Pausa.)* Sí, és aquí. On vols que sigui? És casa seva. *(Pausa.)* El meu pare també hi és, aquí. També és casa seva. Què passa? No em creus? No creus que hagi vingut a casa dels meus pares? *(Pausa.)* Tens raó. M'has enxampat. Sóc a casa del meu amant. Portem tot el matí follant i... i... i...

Pausa.

La GERMANA penja el telèfon.

El PARE i la MARE la miren en silenci.

GERMANA: Què passa?

Silenci.

MARE: Podem començar.

GERMANA: Començar què? *(La MARE agafa els seus coberts.)* Ah... No. No podem. Hem d'esperar el Goyo.

PARE: El Goyo no té gana.

GERMANA: Com ho saps? T'ho ha dit?

PARE: Si tingués gana ja hauria començat a menjar.

GERMANA: Potser és que no li agrada.

PARE: I tant que li agrada. És omnívor. Menja de tot.

MARE: La teva filla té raó. Potser no li agrada. Que mengi de tot no vol dir que li agradi tot el que menja.

PARE: Però s'ho menja, encara que no li agradi. I si ara no menja és perquè no té gana.

Pausa.

MARE: Quan cuinaves tu li agradava tot.

PARE: Llavors no era un armadillo.

Silenci.

El PARE i la GERMANA comencen a menjar.

MARE: Jo tampoc no en tinc, de gana.

La MARE s'aixeca i recull el seu plat. Surt.

La GERMANA observa l'armadillo en silenci.

GERMANA: No...

PARE: No?

GERMANA: No pot ser el Goyo.

PARE: Al començament costa d'acceptar, però/ després...

GERMANA: No pot ser. El Goyo és un tros d'home, i això..., fixa-t'hi. Ho podria portar a l'equipatge de mà.

PARE: Això és perquè ha perdut aigua. L'ésser humà està compost en un seixanta per cent d'aigua, ho sabies?

GERMANA: I...? Això no demostra que sigui el Goyo.

PARE: Era a la seva habitació.

GERMANA: Ja, bé. Podria ser la seva nòvia.

PARE: La seva nòvia? Fixa-t'hi. Fixa-t'hi bé. No veus que té els seus ulls?

GERMANA: Bé, i què? És veritat que s'hi assemblen, però també podrien ser els ulls de la seva nòvia.

Entra la MARE.

MARE: El Goyo no té nòvia.

GERMANA: Com ho saps?

MARE: Es passa tot el dia enganxat al Tinder.

GERMANA: Al Tinder?

MARE: Sí, al Tinder. L'aplicació aquesta de lligar.

GERMANA: I...? Pot ser un dels seus *ligues*. Pot ser una... com es diu? Una *follamiga*.

Pausa.

MARE: *(Al PARE.)* Crec que la teva... la nostra filla ens està prenent el pèl.

PARE: És normal.

MARE: Normal? A tu et sembla normal que ens prengui el pèl?

PARE: Necessita un temps per assimilar-ho.

MARE: I no pot assimilar-ho sense fotre-se'n de nosaltres?

GERMANA: Jo no me n'estic fotent de ningú. *(Pausa.)* El que passa és que estic amoïnada.

PARE: Per què?

GERMANA: Pel Goyo. I si li ha passat alguna cosa?

PARE: No, filla. Al Goyo no li ha passat res.

MARE: Home, tant com res...

La GERMANA contempla el seu plat en silenci.

GERMANA: Mira, saps què? Passo.

MARE: Doncs no en mengis. Ningú no t'obliga.

GERMANA: No, passo del Goyo. Passo d'amoïnar-me pel meu germà. Si no vol venir, ja s'ho farà. És el seu problema i punt. L'únic que em fot és haver fet mil cinc-cents quilòmetres per no res. Per no res.

MARE: El Goyo no té cap culpa que estiguis enfadada.

GERMANA: És veritat. Tens raó. El Goyo no en té la culpa. La culpa és vostra, per haver-me demanat que vingúes. I meva, per haver-vos-en fet cas.

MARE: Tu ja estaves enfadada abans.

GERMANA: No...

MARE: Tu has vingut emprenyada de casa.

GERMANA: Mira, mama, tu no en tens ni idea,/ ni idea...

MARE: Deixa'm parlar. Tu no has vingut perquè t'ho haguem demanat. Tu no has vingut per l'aniversari del teu germà. Tu has vingut perquè no suportes el teu marit. No suportes el Picio.

PARE: No em sembla/ que...

GERMANA: Deixa-la. Té raó. Per una vegada té raó. *(Pausa.)* No el suporto. Mai no l'he suportat. Al començament vaig pensar que se'm passaria, que m'hi acabaria acostumat. Però no, més aviat ha sigut a l'inrevés. Cada cop el suporto menys. I no només això: també em fa fàstic. Sí, fàstic. El meu marit em fa fàstic. No sé que li vaig veure, si és que li vaig veure alguna cosa. Perquè és lleig. Sí, ja ho sé, que és molt intel·ligent. I bona persona. És una bellíssima persona. Però és lleig. El seu nas és lleig. La seva boca és lletja. Els seus ulls són lletjos. Les seves orelles són lletges. Les seves mans són lletges. Els seus *colzes* són lletjos. I què dir de la seva veu? La seva veu és horrible. Sobretot quan parla en alemany. Un idioma que, per cert, el parla fatal. És veritat que les lletres no són el seu fort. És veritat que ell és de ciències. Però ja portem molts anys vivint a Leverkusen, collons. Molts anys. *(Pausa.)* En tots aquests anys he intentat acostumar-m'hi. M'heu de creure, ho he intentat amb totes les meves forces. He fet tot el possible per suportar el meu marit. Però em costa. I cada cop em costa més. És superior a les meves forces. És superior a

mi. Estic casada amb un home que em repugna. I si pogués tornar enrere..., si pogués retrocedir en el temps, sabeu què faria? *(Pausa.)* M'hi tornaria a casar. Sí, sí, em tornaria a casar amb el Picio. Encara que no el pugui tragar. Encara que em faci fàstic. Tornaria a casar-m'hi, i tornaria a fotre el camp d'aquí. Tornaria a fotre el camp a mil cinc-cents quilòmetres d'aquesta puta casa.

Silenci.

La MARE s'aixeca. Recull els plats que hi quedaven.

PARE: No he acabat.

MARE: Ja tenim sopar.

La MARE surt.

PARE: Ja coneixes la teva mare.

GERMANA: Per desgràcia.

S'apaguen els llums.

GERMANA: És una mica fosc per ser les dues del migdia, no?

PARE: Gairebé són les tres. Tres quarts de tres.

GERMANA: I el Goyo encara no ha arribat.

Entra la MARE amb un pastís d'aniversari, les espelmes enceses.

MARE: *(Comença a cantar.)*

Moltes felicitats,

moltes felicitats... No voleu que canti jo tota sola, oi?

La MARE deixa el pastís sobre la taula, al davant de l'armadillo.

MARE I PARE:

*Moltes felicitats,
moltes felicitats,
et desitgem, Goyo,
moltes felicitats.*

Pausa.

La MARE i el PARE se situen darrere l'armadillo. Bufen les espelmes del pastís i les apaguen.

Fosc.